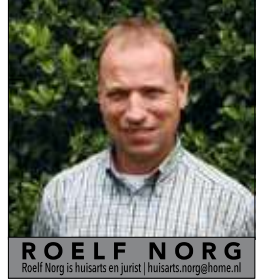

Boekbespreking

ROELF NORG
Roelf Norg is huisarts en jurist | huisarts.norg@home.nl

'Kort Amerikaans. Heb jij dat?' Ik kijk mijn zoon verbaasd aan. 'Van Jan Wolkers.' Niet meteen het eerste waar ik bij hem aan denk, maar het moet van school. Waarom de docenten dat belegen boek uit 1962 nu per se verplicht moeten stellen, begrijp ik niet. Er zijn wel boeiender en actuelere schrijvers te verzinnen. Vind ik. Maar hij heeft het nu eenmaal op gekregen voor een boekbespreking en dan is daar niets aan te doen. Gelukkig bestaan er vrijmarkten, waar je dit boek voor 50 cent op de kop kunt tikken.

De vraag van mijn zoon doet mij terugdenken aan een tentoonstelling van Wolkers schilderijen die ik vele jaren geleden in Elst (Utrecht) heb gezien. Pointillistische stippels, die het best als keukenzeildecoratie kunnen dienen. In de schaduw van de echte meesters van deze stroming, zoals je die in het Kröller-Müller museum kunt bewonderen, staat hij mijns inziens niet.

Maar goed, hij is natuurlijk meer bekend als schrijver van onder meer *Turks Fruit*. U weet wel, van die film met Monique van de Ven, die nu als overgebotoxte dokter Deen alle morele en juridische grenzen van het huisartsenvak overtreedt. Euthanasie uitvoeren binnen de familie? Geen probleem. Relaties aangaan met patiënten: ook geen punt. En van het beroepsgeheim ligt men ook al niet wakker. Spreekkamergeheimen worden breeduit gedeeld aan de koffietafel. Het kan geen geaccrediteerde praktijk zijn. De wachtkamer biedt geen privacy. De medicatie voor de euthanasie wordt in een gewoon kastje bewaard. (Hoe krijgen ze trouwens een adequate dosis propofol in een 2 ml spuit?)

Ik ben benieuwd hoe de AVG in deze quasi-Vlielandse praktijkvoering huisgehouden heeft. Zouden de computers net zo toegankelijk zijn als bij de meeste echte huisart-

sen? Voor mijn proefschrift bezocht ik twintig jaar geleden huisartsenpraktijken om statusonderzoek te doen. Kijken hoe het de mensen die aan mijn trial hadden meegedaan was vergaan. Meestal kwam ik dan als de huisarts visite rijden was. Moeite om de computer binnen te komen had ik desondanks niet. De toegangscode was bij iedereen nog steeds dezelfde. Sindsdien is er op de meeste plekken nog weinig veranderd. Mensen zijn nu eenmaal niet geneigd tot moeilijke wachtwoorden. In het boek *Andersen* van Charles Lewinsky heeft een van de hoofdpersonen het wachtwoord Bond007. Een studievriend gebruikte dit wachtwoord dertig jaar geleden ook al. (Ik neem aan dat hij dit inmiddels wel veranderd heeft en dat hij niet door deze bekendmaking wordt gehackt.)

Lewinsky heeft een surrealistisch uitgangspunt gekozen, dat aanzet tot filosoferen. (Welk verklap ik niet.) Al gauw wordt het hardvochtige karakter van de hoofdpersoon duidelijk. Tot aan de vergenoegde vaststelling dat een computerkraak simpeler wordt als je die uitvoert op een manier die iedereen kan zien. Doe iets wat iedereen zo logisch vindt dat het als vanzelfsprekend wordt aangenomen. Je hóeft het bedrog dan niet meer te verbergen. Zo werkt dat psychologisch nu eenmaal.

Een leerzaam en actueel boek, geschikt voor een boekbespreking. Niet alleen voor middelbaar scholieren. Ook voor medici die nog eens willen reflecteren én tegelijk met andere ogen naar hun ICT-beveiliging willen kijken. ■